

[Boligministeren.]

helt op til de 110 m² og den form for udstyr, som der er taget hensyn til, vil komme op på årlige boligudgifter på mellem 8.000 og 10.000 kr. For langt den overvejende del af befolkningen vil det næppe være tilløkkende at binde an med boligudgifter på dette, endside et højere plan.

Jeg forstår godt, at arkitekterne har visse bekymringer med hensyn til disse grænser, men her spiller prisomkostninger en rolle. Jeg konstaterede i aftes med tilfredshed, at det ærede medlem hr. Thestrup var enig med mig i, at den normale boligomkostning — som det også blev nævnt her i dag — burde holdes inden for ca. 20 pct. af indkomsten. Hvis denne i gennemsnit sættes til mellem 15.000 og 18.000 kr. — det gælder i hvert fald 85 pct. af befolkningen — vil det sige, at boligomkostningen for en så stor del af befolkningen ikke bør være ret meget over 300 kr. pr. måned.

Hvis vi tager dette som udgangspunkt for den videre forhandling — og dér gentager jeg det, jeg sagde i aftes — tror jeg, der er grundlag for, at vi også her i det høje ting kan finde hinanden. Jeg føler mig i hvert fald meget beroliget, når vi har konstateret, at vi er enige om, hvad der bør være boligomkostningen i dette land, og mon ikke også det ærede medlem hr. Finn Poulsen burde tænke på denne side af sagen?

Jeg ser meget gerne, at man i det folketingsudvalg, der nu kan forventes nedsat om hele denne sag, gennemgår alle de problemer, der har været rejst, og finder man dér ændringer af den ene eller den anden art, det være sig grænser i areal, prisgrænser o. s. v., vil jeg for mit vedkommende være rede til at medvirke hertil, alt under forudsætning af, at vi kan blive enige om, som jeg nævnte før, hvad boligomkostningen bør være for den overvejende del af befolkningen. Jeg tror, vi kan finde hinanden på dette område.

Når det foreslås, at man helt skal ophæve prisgrænsen, som f. eks. arkitekterne har gjort, og alene holde sig til den finansielle stramning kombineret med arealgrænsen på de 110 m², må jeg henviser til, hvad jeg før sagde om nødvendigheden af tilstrækkelige bremses på det efterspørgselspres, der nu slippes løs. Skulle vægten alene lægges på

den finansielle begrænsning, måtte denne gøres kraftigere. En sådan yderligere skærpelse af den foreslåede finansielle stramning må jeg anse for at være betænkelig, og begrænsningen alene til de 110 m² vil lade en betydelig del af de foreliggende ansøgninger slippe igennem, og det vil medføre en yderligere forlængelse af den frigivelses-takt, vi har angivet i planen, men jeg er villig til at tale om alle disse problemer.

Jeg tror, det vil være betænkeligt at opgive en af de to store bremses, der her er lagt på byggeriet, men som sagt, det er problemer, vi kan se på.

Inden jeg forlader spørgsmålet om pris- og arealgrænsen, vil jeg gerne gøre et par supplerende bemærkninger. Det fremgår af planen, at parcelhuse kan opføres med mellem 85 og 110 m² udnytteligt beboelsesareal plus sædvanligt udhusareal. Ikke desto mindre har en avis fra oppositionspresen angrebet mig stærkt, fordi jeg ikke vil tillade over 85 m². Jeg nævner blot dette som en illustration af de mange misforståelser, som ophedede gemytter har gjort sig skyldig i ved den ikke altid lige saglige vurdering af forslaget. Der er andre eksempler, som jeg måske kan få lejlighed til at korrigerer senere.

Det er blevet gjort gældende, at nye grænser vil tvinge mange til at projekttere deres byggeri om; ordførerne for venstre og de konservative var inde på disse tanker. Det er klart, at hvis det var tilfældet, ville det betyde store udgifter og betydeligt besvær, men jeg vil gerne understrege det, jeg sagde før, at det ikke er sådan, at det større og dyrere byggeri ikke må opføres; det må blot i en overgangstid vente på, at det billigere byggeri får et vist fortrin, men jo hurtigere denne afvikling kan gennemføres, jo mindre grund vil der da være til at påtage sig udgifter og besvær med en omprojektering; hvis sådanne omprojekteringer i øvrigt blev gennemført i stort omfang og et større antal byggerier end det, vi forudsætter, kommer igennem trods bremseserne, vil det, som jeg sagde, forhale den videre afvikling af reguleringen. Det er en usikkerhedsfaktor, som må tages med i billedet, og som yderligere nødvendiggør, at frigivelsen ikke i starten forceres stærkere frem, end hvad der svarer til balancen.

Jeg vil også gerne sige noget om den kri-